

Վերացում

Յոյլ ժամերու օրրումով՝ երբ ձանձրախտէն հոլանի
Ջիդերս ամէն կը մեռնին տըրտմաքախիծ ու հըլու,
Լոյս պարիկներ օղանոյշ նըման գըթած ֆոյրերու
Ջիս կը տանին աշխարհներ՝ ուր միտքը լոկ թիռ ունի:

Ո՛հ, ոլորտնե՛ր, անդունդնե՛ր, արեւէն ալ արփափայլ,
Ուր կը ժըպտին հոգիիդ բոլոր իրերն ըզձակաք,
— Անկարելին՝ իրական, ցընորականն՝ հարազատ,
Տենչերդ համայն մարմնացած ֆեզ կ'ադուաչեն անայլայլ:

Ահա՛, եղեմը հոս չէ՞, դըրախտն ա՛յնքան երագուած...
Կը մըղեն գիս, կը ֆաշեն հոն հեշտութեան ցընորֆներ,
— Ես կը նետուիմ ու ժգնօրէն... սակայն տեղէս աներեր...

Պատրա՛նֆ... յանկարծ՝ սիրտս հալած՝ աչքերէս դուրս
կը ժայթֆէ...

Եւ րզձամֆներս անօթի կը կերակրին՝ ամօթխած,
Իրենց ցրոուկն ուղեղիս ըսկահակին մըխրնած...

1931

Հնչեակ

Ջուրի բաշերը սանտրոդ մակոյկը ծոյլ՝ ծուփերուն,
Կայտոուն կարապ ըսպիտակ՝ ձիւն թեւերով տարածուն,
Կաթի ջըրվէժ ցօղերով կողերն իրեն կը լըւայ...
Բիլ դըշխոյին լանջֆէն կախ լուսինն ըստինֆ մ'է հիմա...

Բացը կապոյտ ժըպիտով գինովի պէս է խնդուն...
Փեթակին վրայ փըրփուրին, օրօրին վրայ ջուրերուն,
Մենֆ կը սահինֆ հեշտօրէն, մենֆ կը պարենֆ օրօրուն,
Տեսիլֆին հետ գիրկ գըրկի պատանեկան իզձերուն:

Ալիֆները կը կըտղին իրար կ'անցնին սիրադող,
Բագուկներուս երագին կախմահնին մէջ ֆընացող
Մեղրամումէ պարիկին ոտֆէն պաշի մ'ի խնդիր...

Անդունդին վրայ վէտերուն, ծիծաղին մէջ անհունին,
 Փըրփուր շուրթէ համբոյրի սաղմոսերգեր կը հոսին.
 Անհաս տենչի մաղձէն վէտք կ'ըլլան փրշուք ցանուցիր:
 Պէյրուք, 1932

Իրիկնային

Դաշտի կարմիր ծաղիկներ գերք նուռ շրթներ են
 քացուք,
 Թերթերն իրենց լայնաբաց երկնակարկառ ձեռքեր են.
 Իրենք ժամուոր Բրնուքեան, երկիւղած հոն
 կը սպասեն...
 Եւ վերացած ա՛լ հիմա՝ լուռ կ'աղօթեն աներեր...
 Ո՛չ մէկ շարժում, ո՛չ մէկ ձայն... կեանք մեռել է
 համակ...
 Եւ լրոսբիւնն ըսփինփսի... խորհրդաւոր պատարագ.
 Ամէն ինչ հոն խորհուրդի բաժկէն արքեր է անյազ...
 Այս ի՛նչ միստիկ անդորրանք հոգիներու միայնակ:
 Մէն մի ցօղուն հոգի մ'է բարեպաշտիկ ու խոնարհ...
 Հով մը կ'անցնի յամբարաւ սարսուռի պէս սրտահար,
 Զարթեցնելով, օրրելով սիւներն հոգին՝ մեղմավար.
 Արօտին մէջ կը փոքի ծով մը բուրեան ու դալար:
 Շունչ ու շրշունջ եւ մրմունջ՝ — հոգեներու ու ծնծղայ,
 Օրհներգ, «Ողջոյն տուք միմեանց» — կը ծաւալին
 վերէն վար:
 Շառայլին մէջ քսպասող ամէն ծաղիկ՝ բաժակ վառ՝
 Լոյս գինիով կը լեցնայ...: Արփին քակոյկ մ'է հիմա...
 Հորիզոնին վրայ ան պահ մ'ահա գամուած կը դիտէ.
 Մեծ ու փոքրիկ կոկոններ, որ ժրպիտնին են զըսպեր,
 Շեշտ ակնարկէն այդ վերջին կ'ըլլան պատրոյգ ու բոցեր,
 Յետին ձէքով առկայծող գերք կանքեղներ արծաթէ:

ԱՐՄԷՆ ԱՐԻ

Պէյրուք, 1933